

DE CASTELLÓ A SANT JOAN DE PENYAGOLOSA

Abans de narrar-vos la denominada pujada m'agradaria explicar com es fa un reportatge d'aquesta mena. Per a començar-hi fa falta un horari on són tots els llocs marcats amb les seues respectives hores, la tasca de realitzar-ho és per a Juan José que, tant hora dalt com hora baix, sempre o quasi sempre (Valdelinares) acaba coincidint.

També hi fan falta fotografies que ens verifiquen tot l'article on sí, d'elles s'encarrega Fabià i Juan José. Una vegada ho tenim tot comença la narració punt per punt i detalladament... bé, no tant detalladament serà aquesta degut a que ja unes quantes mesos que la férem, per la qual cosa demano perdó si em deixo algo per citar.

Després d'anar a deixar un dels cotxes a Sant Joan, la nit abans, partirem cap a Castelló a les 3 hores 30 minuts amb cotxe de Juan José, jo, Angel, Fabià Abdón, Safraner i Juan José.

A Castelló a les 4 hores trenta minuts, prenguérem la nacional en direcció nord fins arribar a la carretera del camp de golf, passant per dins d'ell a les 6 hores. Mitja hora després creuàrem la carretera de Borriol per l'ermita, era el calentament, no ens acabàrem de gelar ja que, una volta a l'altra part de carretera ens esperava una sorra on dalt de tot esmorzaríem de bon gust. Angel es

canvià les botes que li havien deixat com a record una bona tocadura al garró, així i tot continuàrem passant pel Mas de Tòfol (7 hores, 30 minuts) i una sània on repostàrem l'aigua que teníem calenta per aigua fresca i una mica més potable.

Carregats d'aigua creuàrem una altra serra, no tan gran com la d'abans, prenent després la carretera de San Joan de Moró. Angel, carregat com anava d'aigua, no feia d'altre que preguntar al que trobava on podia haver aigua, una manera com una altra d'iniciar una conversa. Eren les 9 hores, 15 minuts.

Deixàrem la carretera al passar per la bassa de les Ornetes (10 hores, 15 minuts) creuant poc després la rambla de la Viuda (11 hores, 10 minuts) on una volta a l'altra banda ja hi érem dins del terme de les Useres i llavors el "xicuelo" (Gabriel el Safraner) digué per primera volta "estem fets unes llagues" i sí, como ell deia, estàvem fets unes llagues. Arribàrem a Camp Roure (11 hores, 45 minuts) i l'amo del mas ens donà aigua que ens acompanyà a digerir l'últim entrepà que prenguérem fins a mig dia. Una volta ben alimentats deixàrem l'ombra d'aquell garrofer de Camp Roure i partírem muntanya amunt ja prop d'Useres, però la mala sort ens va fer errar el camí i perguérem una hora al voler adreçar.

La una i mitja, ja hi som a Useres.

- On hi ha una tenda?
- Al carrer de dalt.
- Encara més amunt?

Si algú tenia algo a dir erem els... els testicles de Fabià, que farts de tanta esquerra-dreta, esquerra-dreta, es donaven a conèixer pel seu color vermell escaldat. Uns calçotets nous i una mica de pólvores talco curaren als malaïts collons miraculosament, al menys oll ho dissimulava.

Vàrem anar el bar i encomanàrem uns entrepans, mentre els feien buscàrem la piscina municipal que, com era d'esperar, estava tancada, merda!!, on podríem deixar les tones de suor i pols que portàvem?, i de sobte passàrem per davant dels safareigs i... que més dona amb trampolí o sense: a dins!! Si d'alguna cosa me'n recordo de les Useres és d'aquells safareigs i de l'estona que passàrem asbergint-nos com els nostres parents els dofins, tant pròxims en aquells moments.

Cal dir que ens constà treure del safareigs al "xicuelo" que s'havia enamorat de l'aigua amb gust a sabó.

Prenguérem els entrepans i partírem cap a Penyagolosa a les 3 hores. A les 5 hores, 5 minuts passàrem pel Mas de la Vall i a les 6 hores, 30 minuts hi érem a San

Miguel de Torrecelles on vàrem menjar. Allí Fabià volia que li canviara el rodet de fotos i com era d'esperar li les vaig vetllar totes. Un fallo tècnic.

Deixàrem San Miguel i pujàrem la penúltima serra, el Becuat (8 hores) i ja quasi de nit arribàrem a Xodos (9 hores, 10 minuts). A Xodos ens perguérem per un barranquet, però finalment trobàrem el camí dels pelegrins fosc.

A partir de Xodos el cansanci, la deshidratació i la fatiga psicològica ens feien pujar la "mala hostia", quan ens equivocàrem momentàniament de camí, la senda pujava molt i a més que era de mit els espessos pins no ens deixaven veure gran cosa del que xafavem, però finalment a les 10 hores, 40 minuts coronàrem el Pla de la Creu i, vistes les ganes que teníem deixàrem la punta de Penyagolosa per a un altre dia i baixàrem cap a l'ermita de Sant Joan on arribàrem a les 12 hores, 5 minuts. La nostra tasca no havia acabat ja que faltava baixar a Castelló amb un cotxe, agafar l'altre i tornar a les Coves. Després de 20 hores de camí encara ens quedaven 2 hores, 30 minuts de cotxe.

Doncs bé, futurs senderistes, fins a l'altra, varen dir els meus peus al ficar-los a dins l'aigua calenta.